

President Thomas S. Monson

Pravá láska nepomíjí

Místo toho, abychom jeden druhého soudili a byli vůči sobě kritičtí, ke svým spolucestovatelkám na cestě životem chováme čistou lásku Kristovu.

Dnes večer se naše duše radují a obracejí se k nebi. Byli jsme požehnáni nádhernou hudbou a inspirovanými poselstvími. Duch Páně je zde přítomen. Modlím se o to, aby mě vedla Jeho inspirace, zatímco se s vámi budu dělit o několik myšlenek a pocitů.

Začnu jedním krátkým příběhem, který ilustruje to, o čem bych rád hovořil.

Mladý manželský pár, Lisa a John, se přestěhovali do nové čtvrti. Jednou ráno, při snídani, se Lisa podívala z okna a zadívala se na sousedku, která právě věšela prádlo.

„To prádlo není čisté!“ zvolala Lisa. „Naše sousedka neví, jak se prádlo pere!“

John se podíval také, ale mlčel.

Pokaždé, když jejich sousedka věšela prádlo, Lisa to komentovala stejně.

Po několika týdnech byla Lisa překvapená, když se podívala z okna a uviděla, jak u sousedů na zahradě visí krásně čisté prádlo. Řekla manželovi: „Koukni, Johne, už se konečně naučila práť! Zajímalo by mě, jak to dokázala.“

John odpověděl: „No, miláčku, já ti řeknu jak. Možná tě bude zajímat, že jsem dnes ráno vstal brzo a umyl jsem nám okna!“

Dnes večer bych se s vámi rád podělil o několik myšlenek o tom, jak pohlízíme jeden na druhého. Nedíváme se oknem, které je třeba umýt? Nevynášíme soudy, aniž bychom znali všechny skutečnosti? Co vidíme, když se díváme na druhé? Jaké mínění o nich máme?

Spasitel řekl: „Nesudtež.“¹ A pokračoval: „Kterakž pak vidíš [smítko] v oku bratra svého, a v oku svém břevna [nezaznamenáš]?“² Nebo parafrázovaně: Kterak vidíš to, o čem myslíš, že jest špinavým prádlem na zahradě sousedů, a v domě svém špinavých oken nezaznamenáš?

Nikdo z nás není dokonalý. Neznám nikoho, kdo by tvrdil, že dokonalý je. A přesto máme z nějakého důvodu i přes své nedokonalosti tendenci ukazovat na nedokonalosti druhých. Vynášíme soudy o tom, že něco udělali nebo naopak neudělali.

Ve skutečnosti ani není možné poznat srdce, záměry nebo okolnosti někoho, kdo možná řekl nebo udělal něco, co si podle nás zaslouží kritiku. Proto je nám přikázáno: „Nesudtež.“

Na této generální konferenci je tomu 47 let od doby, kdy jsem byl povolán do Kvora Dvanácti apoštolů. V té době jsem sloužil v jednom ze všeobecných výborů kněžství Církve,

a tak jsem předtím, než bylo mé jméno oznámeno, seděl mezi ostatními bratry z výboru kněžství, jak se ode mě očekávalo. Moje manželka však netušila, kam má jít, a neměla nikoho, ke komu by si sedla, a vlastně ani nemohla v Tabernaclu najít jediné prázdné místo. Jedna naše dobrá známá, která byla členkou jedné generální komise pomocných organizací a seděla v zóně určené pro členky této komise, požádala sestru Monsonovou, aby si k ní přisedla. Tato žena o mém povolání – které mělo být zanedlouho oznámeno – nic nevěděla.

Ale když zahlédla sestru Monsonovou a všimla si jejího znepokojení, laskavě jí nabídla místo. Mé drahé ženě se ulevilo a za toto laskavé gesto byla velmi vděčná. Když si však sedala, zaslechla, jak si jedna z členek komise sedící za ní polohlasem stěžuje dalším členkám kolem sebe, že jedna z jejich kolegyň v komisi si dovolila pozvat na místo vyhrazené pouze pro ně někoho, kdo k nim nepatří. Její nelaskavé chování bylo neomluvitelné – at už by to místo bylo nabídnuto *komukoli*. Dovedu si však představit, jak se tato žena cítila, když zjistila, že onen „vetřelec“ byla manželka nejnovějšího apoštola.

Nejenom že máme sklon soudit skutky a slova druhých, ale mnozí z nás posuzují i vzhled – oblečení, účes, rozměry. Seznam by mohl pokračovat.

Typický příklad posuzování podle vzhledu byl před mnoha lety otištěn v jednom národním časopisu. Tento případ se skutečně stal – možná jste o něm již slyšeli, ale stojí za zopakování.

Jedna žena, jmenovala se Mary Bartelsová, měla dům přímo naproti vstupu do nemocniční kliniky. Její rodina bydlela v přízemí a horní patro pronajímala ambulantním pacientům kliniky.

Jednou navečer u jejich dveří zazvonil skutečně strašně vypadající stařík a ptal se, zda by pro něj neměli místo na přespání. Byl shrbený, kůži měl vrásčitou a rudý a mokvající otok mu křivil obličej. Řekl, že se již od oběda snaží najít místo na přespání, ale zatím bez úspěchu. „Asi za to může můj obličej,“ řekl. „Vím, že vypadá hrozně, ale doktor říká, že po několika zákrocích by se to mohlo zlepšit.“ Poznamenal, že by mu na přespání stačilo i houpací křeslo na verandě. Jak si Mary se staříkem povídala, uvědomila si, že má velké srdce vtěsnané do malého těla. I když byly všechny pokoje obsazené, řekla mu, ať se posadí do křesla, že pro něj nějaké místo na spaní najde.

Když byl čas jít spát, Maryin manžel pro staříka připravil rozkládací postel. Když Mary ráno pokoj kontrolovala, ložní prádlo bylo úhledně složené a stařík seděl na verandě. Nechtěl ani snídani, ale těsně předtím, než odešel na autobus, se Mary zeptal, zda by u nich mohl přespát i po příštím vyšetření. „Nebudu vás nijak obtěžovat,“ sliboval. „Vyspím se dobře i v křesle.“ Mary ho ujistila, že klidně může přijít znovu.

Během těch let, kdy chodil na vyšetření a přespával v Maryině domě, tento stařík, který byl povoláním rybář, pokaždé přinesl nějakou pozornost v podobě ryb nebo zeleniny z vlastní zahrádky. Když nepřišel osobně, poslal balíček poštou.

Často, když Mary takovouto pozornost dostala, se jí vybavila poznámka, kterou pronesla její sousedka poté, co onen znetvořený a shrbený stařík poprvé odcházel z Maryina domu. „Tys toho ošklivého muže nechala u sebe přespát? Já jsem ho odmítla. Když budeš ubytovávat takové lidi, můžeš přijít o zákazníky.“

Mary věděla, že jednou či dvakrát o zákazníky možná *opravdu* přišla, ale řekla si: „Kéž by ho mohli poznat – možná by pak svou nemoc snášeli lépe.“

Když už byl stařík po smrti, navštívila Mary kamarádku, která měla skleník. Když si prohlížela její květiny, všimla si jedné nádherné zlaté chryzantémy. Nemohla však pochopit, proč je zasazená v rozbitém, starém a rezavém kyblíku. Kamarádka to vysvětlila: „Neměla jsem dost květináčů, ale protože jsem věděla, jak krásně vykvete, řekla jsem si, že nebude

vadit, když ji zasadím do tohoto starého kyblíku. Je to jen na chvíli, než ji přesadím do zahrady.“

Mary se pousmála, když si představila tutéž scénu v nebi. „Zde je jedno obzvláště krásné dítě,“ možná řekl Bůh, když pohleděl na duši onoho malého staříka. „Nebude mu vadit, když začne v tomto malém, nepěkném těle.“ To je však již dávno – jak vysoká musí být tato krásná duše v Boží zahradě dnes!³

Vzhled může být klamavý a poskytuje velmi chabé měřítko člověka. Spasitel nás nabádá: „Nesudte podle [vzhledu].“⁴

Jedna členka jisté organizace pro ženy si stěžovala, když byla jiná žena vybrána, aby danou organizaci zastupovala. S touto ženou se nikdy nesetkala, nicméně viděla její fotografii a nelíbilo se jí, jak vypadá, protože podle ní měla nadváhu. Podotkla k tomu: „Z tisíců žen v této organizaci by mohla být určitě vybrána nějaká lepší představitelka.“

Ano, je pravda, že ona vybraná žena nebyla „štíhlou modelkou“. Avšak ti, kteří ji znali a znali její kvality, v ní viděli mnohem více než jen to, co vyjadřovala její fotografie. Z fotografie

bylo patrné, že má přátelský úsměv a přesvědčivý pohled. Z fotografie však patrné *nebylo*, že byla oddanou a soucitnou přítelkyní, inteligentní ženou, která miluje Pána a která chová lásku k Jeho dětem a slouží jim. Patrné nebylo ani to, že dobrovolně sloužila veřejnosti a byla pozornou a starostlivou sousedkou. Zkrátka fotografie nezobrazovala to, jaká tato žena skutečně byla.

Ptám se: kdyby postoje, skutky a duchovní dispozice byly patrné z *fyzického vzhledu*, byl by výraz ženy, která si stěžovala, stejně tak působivý jako výraz ženy, kterou kritizovala?

Drahé sestry, každá z vás je jedinečná. Jedna od druhé se lišíte v mnoha ohledech. Jsou mezi vámi sestry, které jsou vdané. Některé z vás zůstávají doma s dětmi, zatímco jiné pracují mimo domov. Některé z vás mají děti již odrostlé. Jsou mezi vámi sestry, které jsou vdané, ale děti nemají žádné. Některé jste rozvedené a některé ovdovělé. Mnohé z vás jsou svobodné. Některé z vás mají vysokoškolský titul, jiné nikoli. Některé sestry si mohou dovolit nosit poslední módu, jiné jsou vděčné za svůj jediný vhodný nedělní oděv. Takových to rozdílů bychom našli bezpočet. Pokoušejí nás tyto rozdílů k tomu, abychom jeden druhého soudili?

Matka Tereza, řádová sestra, která po většinu života působila mezi chudými obyvateli Indie, pronesla tuto hlubokou pravdu: „Když soudíte druhé, nemáte čas je milovat.“⁵ Spasitel nás nabádal: „Totož jest přikázání mé, abyste se milovali vespolek, jako já miloval jsem vás.“⁶ Ptám se: *můžeme mít jeden druhého rádi, jak nám to přikazuje Spasitel, když jeden druhého soudíme?* A odpovídám – s matkou Terezou: ne, nemůžeme.

Apoštol Jakub učil: „Zdá-li se pak komu z vás, že jest nábožný, a v uzdu nepojímá jazyka svého, ale svodí srdce své, takového [i takové] marné jest náboženství.“⁷

Vždy jsem měl rád vaše motto Pomocného sdružení: „Pravá láska nepomíjí“.⁸ *Co je to pravá láska?* Prorok Mormon nás učí, že „pravá láska je čistá láska Kristova“.⁹ Ve slovech na rozloučenou určených Lamanitům Moroni prohlásil: „Pokud nemáte pravou lásku, nemůžete být nikterak spaseni v království Božím.“¹⁰

Já pokládám pravou lásku – neboli „čistou lásku Kristovu“ – za opak kritizování a souzení. Když mluvím o pravé lásce, tak v tuto chvíli nemám na mysli pomoc trpícím poskytovanou tím, že dáme něco ze svých prostředků. To je samozřejmě nezbytné a správné. Dnes večer mám

však na mysli onu pravou lásku, která se projevuje tehdy, když jsme shovívaví vůči druhým a jejich skutkům; pravou lásku, jež odpouští; pravou lásku, jež je trpělivá.

Mám na mysli pravou lásku, která nás nutí být solidárními, soucitnými a milosrdnými, a to nejen v časech nemoci, strasti či zármutku, ale i v časech slabosti či chyb ze strany druhých.

Velmi potřebná je ta pravá láska, která se zajímá o ty, kterých si nikdo neví, která poskytuje naději těm, již ztratili odvalu, a pomoc těm, již trpí. Skutečná pravá láska je láska v akci. Pravé lásky je zapotřebí všude.

Je zapotřebí pravé lásky, která odmítá nacházet uspokojení ze zprávy o neštěstí druhých, nebo z toho, když takové zprávy šíříme dál, ledaže bychom tím oněm postiženým nějak pomohli. Americký pedagog a politik Horace Mann jednou řekl: „Pouze litovat neštěstí je lidské; poskytnout úlevu je božské.“¹¹

Pravá láska znamená mít trpělivost s někým, kdo nás zklamal. Znamená to odolávat nutkání snadno se urazit. Znamená to akceptovat slabosti a nedokonalosti. Znamená to akceptovat lidi takové, jací opravdu jsou. Znamená to hledět na víc než jen na fyzický vzhled – hledět na vlastnosti, které s časem nepolevují. Znamená to odolávat nutkání rozdělovat druhé do kategorií.

Pravá láska – ona čistá láska Kristova – se projevuje tehdy, když skupina mladých žen ze sboru mladých svobodných dospělých cestuje stovky kilometrů, aby se zúčastnily pohřbu matky jedné z jejich sester v Pomocném sdružení. Pravá láska se projevuje tehdy, když se oddané navštěvující učitelky měsíc co měsíc, rok co rok vracejí k těžce poněkud kritické sestře, která nejeví žádný zájem. Je patrná tehdy, když někdo pamatuje

na postarší vdovu a vozí ji na činnosti a akce sboru a Pomocného sdružení. Je pociťována tehdy, když sestra, která na Pomocném sdružení sedí sama, zaslechne slova: „Pojďte, sedněte si k nám.“

Existují stovky možností, jak si každá z vás může obléci plášť pravé lásky. Život není dokonalý pro nikoho z nás. Místo toho, abychom jeden druhého soudili a byli vůči sobě kritičtí, kéž ke svým spolucestovatelkám na cestě životem chováme čistou lásku Kristovu. Kéž si uvědomujeme, že dělají to nejlepší, aby se vypořádaly se svými problémy, a kéž se *my* snažíme dělat to nejlepší, abychom jim pomohli.

Pravá láska byla definována jako „nejvyšší, nejušlechtlejší, nejsilnější druh lásky“,¹² jako „čistá láska Kristova ...; a [kterákoli žena] bude posledního dne [shledána], že ji má, s [tou] bude dobře“.¹³

„Pravá láska nepomíjí.“ Kéž vás toto přetrvávající motto Pomocného sdružení, tato nadčasová pravda, vede při všem, co děláte. Kéž vám pronikne do samotné duše a bude se projevovat ve všech vašich myšlenkách a skutcích.

Vyjadřuji vám, drahým sestřím, lásku a modlím se o to, aby na vás vždy spočívala požehnání nebes. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Matouš 7:1.
2. Matouš 7:3.
3. Upraveno z: *Guideposts*, June 1965, 24.
4. Jan 7:24.
5. Mother Teresa, v R. M. Lala, *A Touch of Greatness: Encounters with the Eminent* (2001), x.
6. Jan 15:12.
7. Jakub 1:26.
8. 1. Korintským 13:8.
9. Moroni 7:47.
10. Moroni 10:21.
11. Horace Mann, *Lectures on Education* (1845), 297.
12. Průvodce k písmům, „Pravá láska“.
13. Moroni 7:47.

Rejstřík příběhů v konferenčních proslovech

Níže je uveden seznam vybraných příběhů z proslovů z generální konference, které můžete použít při osobním studiu, při rodinných domácích večerech i při jiné výuce. Číslo odkazuje na první stranu příslušného proslovu.

Řečník	Příběh
Starší Jeffrey R. Holland	Jeffreyemu R. Hollandovi platí misii jeho rodiče (6).
Rosemary M. Wixomová	Děti se modlí, když jejich matka projíždí vánicí (9).
Starší D. Todd Christofferson	Dědeček D. Todd Christoffersona stříhá ovce a platí si misii (16). Obchodní partneři si rozdělují majetek nerovným dílem (16).
Starší Robert D. Hales	Robert D. Hales lakuje podlahu a nakonec uvázne v koutě (24).
Starší Quentin L. Cook	Biskup pomáhá muži činit pokání z nečestného jednání (27).
Starší Russell M. Nelson	Russell M. Nelson dává přátelům Knihu Mormonovu (47). Mladý muž vstupuje do Církve poté, co bádá na stránkách www.mormon.org (47).
Starší Patrick Kearon	Patricka Kearona bodl škorpión (50).
Starší Juan A. Uceda	Otec se během rodinného studia písem rozzlobil na dceru (53).
President Henry B. Eyring	Spencer W. Kimball navštěvuje v nemocnici otce Henryho B. Eyringa (59).
President Thomas S. Monson	Clayton M. Christensen odmítá hrát basketbal v neděli (67).
President Henry B. Eyring	Presidentka Pomocného sdružení shromažďuje oblečení, aby ho mohla dávat chudým (70).
President Boyd K. Packer	Žena, která činí pokání, je vybidnuta, aby se neohlížela zpátky (74).
Starší Jay E. Jensen	Jay E. Jensen se modlí a získává svědectví skrze Ducha Svatého (77).
President Thomas S. Monson	Rodina se učí být vděčná i během obtížného období (87).
Starší L. Tom Perry	Mladý kněz pomáhá postiženému muži přijmout svátost (91).
Starší Larry R. Lawrence	Rodiče žádají syna, aby zůstal doma, protože mají z výletu nepříjemný pocit (98).
Starší Mervyn B. Arnold	Kráva umírá poté, co sežrala příliš mnoho obilí (105).
Starší M. Russell Ballard	Žena se začíná upadat do závislosti při užívání léků na předpis (108).
Silvia H. Allredová	Když se rodina vrací z chrámu poté, co byla zpečetěna, postihuje ji tragédie (116).
Barbara Thompsonová	Barbara Thompsonová je požehnána díky tomu, že jako navštěvující učitelka navštívila Ashleyinu matku (119).
President Thomas S. Monson	Manželé, kteří provozují penzión, nechávají znetvořeného muže přespat v jejich domě (122).